

La nit de les Butaques verdes, sinònim de vida, esperança i creixement

Títol: Europa Espanya Català

Autor: Teresa Bruna Teatralnet

Què bonica la foto de família dels premiats als Butaca, amb la seva butaqueta verda a la ma! Aquest any els han donat una butaca de jardí, tirant a balanci, fresca, resplendent... I si hi afegim el titular (és del google) doncs és el que volem per al nostre teatre! -mira, ja he trencat el gel del full en blanc- Certament la butaca és preciosa i algú ho havia de dir, cada any és diferent. Felicitats a l'autor/s o autora/es. I també moltes, moltes felicitats a tots els teatres, premiats, nominats, participants i col·legues. Fins i tot als informadors. Tots vam poder compartir la nit plena d'emocions i grans moments de la Gala de la 21 edició dels Premis Butaca, els de votació popular.

Es va celebrar al Lliure de Montjuïc, més o menys al menjador de la família de Vilafranca, amb el públic a dues bandes. Això ja li donava una elegància que va pujar de to amb l'entrada de l'Oriol Broggi amb gavardina llarga i la pipa (apagada). Va ser doncs una Gala elegant, tranquil·la, amena, precisa, de les que tiren pel dret sense aturar-se. També va mantenir el seu to incisiu encara que, al meu parer, menys que altres vegades. I subtil. La Glòria Cid i el Toni Martin, inventors dels Butaca i ànima en viu dels del 1995, van arribar a dir coses força agosarades, aconseguint aquell punt que no saps si ho han dit expressament o per casualitat.

No em posaré a dir noms, però hi havia tanta gent de teatre, tanta illusió, tanta expectativa... Ho vaig poder viure intensament perquè jo era a la Fila 3, just damunt la Fila 2, on casualment hi havia un munt de premiats que no van parar en tota la nit de vitorejar els companys. Hi havia la Teresa Lozano d'El Rei Lear, la Sílvia Pérez Cruz (Butaca a Millor Composició Musical), tot l'equip d'El curiós incident del gos a mitjanit, el gran Lluís Homar (Millor actor teatral)... Va ser un cúmul de "Guapaaaaa, uhhhhhh," de tot!

Però si la Gala va ser àgil, aquesta crònica també ho ha de ser. Per tant, passo a recordar alguns moments àgils, per bé o per mal. Moments divertits, perillosos... Evitem els d'agraïment, perquè van ser permanents.

LES TOCADES DE CRUSTÓ DELS PRESENTADORS

En Toni Vinyals va obrir amb un tema musical Broadway, senyalant que "volien posar un professional de reconegut prestigi com a presentador, però es van gastar el pressupost al Liceu amb l'altra Gala i no ha pogut ser. I en Llàcer està tot exhaurit" Va senyalar que "jo estic fent una sarsuela al Paral·lel. És maco, eh! Hi ha un vaixell..." Va estar brillant tota l'estona en Vinyals, un bon presentador.

La primera intervenció de Glòria Cid i Toni Martin va fer referència als moments convulsos que estem vivint de cara al procés descobrint tres monjos fent petons a la bola de la Mare de Déu: en Romeva, en Mas i en Junqueras.

A la segona, els va tocar rebre als Pujol: "en Boadella ha de dirigir una segona part de Ubú President i els vol a ells de protagonistes. El que encara no se sap és si s'estrenarà al Teatre de Can brians o al de Quatre Camins."

Abans de presentar la Categoria al Millor text, li van tocar el voraviu a l'Antic Teatre o, més directament, a les Noves Dramatúrgies. Ens van recitar una paròdia d'una peça d'aquelles extremes i participatives, on acabaven tots despullats i rebent missatges de dictadors. Potser vol

dir que l'any que ve posaran una categoria nova que es dirà Butaca a les Noves Dramatúrgies?
Va, vinga, que ja toca!

En la mateixa línia, va sortir al guió la sala Beckett, on "el Marc Rosich, la Marta Buchaca i Cristina Clemente analitzaran l'impacte del teatre musical català vers la dramatúrgia musical contemporània. Els alumnes només hauran de dur el sac de dormir i folis. La sala posa el cafè i els bocates."

A la Glòria Cid se li van estarrufar tots els pels del cos. "Per què? Vas anar a veure Caiguts del cel"?, li esbotza el Martin. La broma va acabar bé perquè, després de parlar de l'escola de la seva filla va dir: "En una societat que dona un valor més que relatiu a la cultura i no mima les arts, ja podem anar fent polítiques de nous públics. Però això sí: tindrem una nova FP de Tauromàquia."

Això va ser just abans d'anunciar l'entrega del Butaca a l'espectacle familiar. El van presentar Toni Vinyals i Ruben Yuste, que també ens van oferir un esquetx sobre la seva carrera musical tot lamentant que "la nostra sarsuela no ha tingut cap nominació," amb peça musical inclosa. La sarsuela és aquella plena de pirates que fan al Victòria, per si no els heu pillat! Quan van presentar els quatre nominats, l'equip de Rhum no va poder evitar fer el pallasso i fer-se sentir! El premi va ser per a El petit Príncep.

En arribar les Butaques de dansa, la Glòria i el Toni van anar a parar a l'ajuntament per aquest camí: "S'ha organitzat un càsting per a dansa comunitària a la que s'hi han presentat tots els veganos, hippies, modernillos i polítics del país, que utilitzen qualsevol excusa per fer-se veure. La Colau hi va anar amb un xandall de Humana i, amb un casset de Vinicius i es va convertir en la Reina de la Capoeira" tot i que "va anar a parar a la Vall d'Hebron, perquè no tenia Mútua." També s'hi van presentar l'Iceta i el Rivera, "que va interpretar un Trencaous amb tutú." He sabut que l'Ada Colau va assistir a la Gala, jo no la vaig veure. Sembla ser que va somriure amablement...

No tota l'estona hi va haver brometes. La Glòria i el Toni van estar molt seriosos i efectius a l'hora de presentar el premi-homenatge a Gloria Rognoni, que ha passat part de la seva vida "ensenyant-nos qui són les persones que viuen en un context vulnerable, des de la seva vessant artística i teatral." La Glòria va agafar el premi molt serenament, va llegir ja que "no estic avesada a donar valor al que faig i m'ho he hagut de preparar." Va dir unes paraules molt boniques, precioses, parlant de la seva carrera, la seva força des de la caiguda, el bo i el dolent que ha après des d'aquell moment. "El llarg camí entre la foscor i la llum, al que t'hi acostumes." Arrel del premi ha repassat la seva vida, des de que ensenyava Catecisme als menuts del Camp de la Bota als 13 anys. Ha recordat en Joan Baixas i la Teresa Calafell, els Claca, els primers amb qui va treballar després de la caiguda. "Aquest premi m'ha fet tornar a sentir força, veure coses des del distanciament. La vessant social sempre m'ha acompanyat i, dirigint la companyia Femarec des de fa 19 anys, he pogut complir les meves dues passions: la part social i el teatre." Ens va presentar gent de la companyia que van anar a aplaudir-la i va acabar dient: "Potser sí que me'l mereixo..." I tothom dempeus!

Uns petits fuetets a Toni Sevilla, David Pagès i Pere Arquillué, perquè els han fet créixer la panxa a La Riera.

Per acabar, van pessigar al TNC pels preus tirats en què van posar a la venda els Abonaments de la temporada: "Al Daniel Martínez li van haver de donar Aigua del Carmen; tothom anava boig buscant un desfibrillador per a en Lluís Pasqual i la Cisqueja, per poc no es tira del barco!" Sort que "es va saber aturar a temps. No estava fet amb mala intenció, però quatre iogurts al Mercadona costaven més barats que un abonament al TNC!"

PETITS MOMENTS BONICS

Moment Sílvia-Albertí: La Sílvia Pérez Cruz, molt emocionada, al recollir el premi es va dirigir a l'Albertí: "Te'n recordes en el cotxe que em vas dir vam dir podríem fer una cosa des del plor que es convertís en una cançó? Doncs et vaig fer cas!"

Moment reivindicatiu de la Batalla La Roser Batalla i la Muntsa Rius van pujar a entregar el premi a la millor Escenografia. La Roser va saludar el públic dient: "Estic contenta perquè aquest any jo treballo! A l'últim mes, perquè estrenem el 16 desembre, però m'ha enganxat a l'any. El 2015 tampoc es tan dolent!" Estrenen totes dues Bojes a la Sala Muntaner

Moment Albertí El director del TNC va pujar a rebre el premi al Millor iluminador per Terra Baixa i va amenaçar: "Iluminadors, tremoleu que he vingut per quedar-me!". Va explicar que fa 20 anys va rebre la primera Butaca per l'agosament de fer la programació del Grec, "cosa que em va fer profundament feliç. Aquesta és la 4a. Espero que la propera sigui a la Millor actriu de musical!"

Moment Marta Marco Va estar deliciosa quan va pujar a recollir la Butaca a la Millor Actriu de Repartiment. Visiblement emocionada pel premi, el va dedicar a "Les famílies Asperger, perquè encara ningú ha definit què vol dir ser normal." I aquest cop si que posarem les dedicatòries, perquè són de domini públic: "li dedico al meu pare al que li donaria totes les Butaques del món i als meus dos Rocs, el gran i el petit." Al Roc petit tots li hauríem de tenir enveja perquè li han tocat dos avis meravellosos!

Dos dels grans de Molt soroll per no res, la Lloïl Bertran i l'Enric Cambray van presentar actuant tota l'estona el premi a la Millor Actriu de Musical "perquè estem fent un musical amb molt Àngel...Llàcer" I de passada, van reclamar "alguna butaca perquè al teatre ja no ens en queda ni una!" Brillants, com sempre. Guapus!

Moment Guillem Martí. Anava tot vestit de nen europeu, Guillem Martí, el Petit Príncep, ja ha abandonat el seu Planeta. Deixa el personatge perquè ha crescut, però sempre recordarà que, als 15 anys i al seu primer paper, ja es va endur una Butaca al millor Actor de Musical. Va deixar anar un munt d'agraïments a tots els que l'han ensenyat, entre els que va destacar el seu germà "Tete, gràcies. Això va per tu!"

Quan l'Àngel Llàcer va pujar amb tot l'equip i representants de La Perla 29 a recollir el premi al Millor espectacle Familiar, l'Elena Gadel va pujar a l'escenari corrents "Perdoneu, deixem només agrair a La Perla 29 que abans no ho he fet i no dormiré bé!". I és que, com sabeu, comparteixen la producció d'El Petit Príncep. En Llàcer ha reafirmat la bona entesa amb la productora del Broggi perquè coincideixen "en què estimen el teatre i el que volem és emocionar el públic tot i que... hem guanyat diners, eh!" Cosa insòlita en els temps que corren. Felicitats.

Moment Lluís Pasqual Quan va pujar a recollir el premi a la Millor Actriu, a la Núria Espert, per El rei Lear, va dir: "Jo tampoc soc la Núria Espert. Si no fos evident que era per ella, aquest premi seria una prova més que aquest segle XXI és indubtablement de les dones. Jo buscava un actor per fer el Rei i resulta que el millor era una dona!" I diu: "La Núria no ha pogut venir perquè ara mateix està presentant un llibre, però m'ha dit: no t'amoïnis. Et trucaré i et diré unes paraules perquè les diguis. No m'he amoïnat, però no m'ha trucat. El que faré és copiar-la. Un dia va explicar anècdota que fa de molt ben explicar." I explica l'anècdota de quan, en temps de la Segona Guerra, els de l'Estat Major li diuen a en Churchill que s'han de tallar pressupostos d'altres ministeris perquè es necessiten per a la Guerra. "Haurem de tallar de cultura", li van dir. I Churchill va contestar: "De cultura? I llavors per què fem la Guerra?"

Moment Llàcer-Homar-Mare d'en Llàcer

Entre el Premi a la Millor Actriu i el del Millor Actor, arriba un misteriós paquet per a l'Àngel Llàcer. Encara no en sabem res quan puja Lluís Homar, agraeix el públic per votar-lo, recorda en Fabià Puigserver, de qui "vaig aprendre la generositat." Segueix amb els agraiments i, de sobte, algú del públic li afegeix un nom: l'Armand Calafell. I ell el recorda: "És el director amb qui vaig fer la Terra Baixa als Lluïsos d'Horta als 17 anys!. Quan vaig estrenar al Borràs, els hi vaig dedicar a ell i a la seva dona que ens van deixar fa dos anys."

I els missatgers obren el paquet misteriós: és una butaca de mida normal. "La mare m'ha dit: no et preocupis, fill, que si no et donen cap Butaca ja te la donaré jo. I ho ha fet!", explica Llàcer.

Moment Manrique/Pol López Quan en Julio Manrique va pujar a recollir la Butaca al Millor Director teatral per L'estrany incident del gos a mitjanit es va dirigir al Pol López, protagonista de l'espectacle per dir-li "N'arrancaria un tros i te la donaria a tu! Moltes gràcies per fer aquesta persona tan extraordinàriament peculiar." Manrique diu que en Pol ha aconseguit el miracle que gent del públic hagi preguntat: "Aquest noi... aquest noi és actor, no?" I el Pol anar anava dient "Hòstia i tant que ho sóc!" I diu: "Jo encara tinc dubtes perquè una mira raret ho és..." També va tenir paraules per l'Ivan Benet perquè "amb tan sols 9 anys més, colaves com al seu pare!"

Les paraules de Lluís Pasqual, en rebre l'últim premi, el del Millor Muntatge per El Rei Lear, són fantàstiques per trencar la crònica. "Gràcies al públic pel premi. Quan un teatre decideix fer El rei Lear és que ha arribat a la majoria d'edat. Per tant, el dedico a tots els professionals que, des de que va començar la crisi, s'ho estan passant molt malament. Als amics i professionals que lluiten perquè no se'ls converteixin en verí les ganes d'actuar, perquè quan siguin a l'escenari i tinguin algú que els escolta, els hi ho puguin donar tot de la manera més viva, fresca i generosa possible."

I, com sol passar sempre en casos com aquests, vam respirar profundament, vam aplaudir devotament, vam pujar també devotament les escales del Lliure i, un cop recuperada la respiració, vam poder brindar pel teatre amb els seus -i els nostres- millors protagonistes.